

Saatler Okuduğum Anda Duruyordu Yerinde

– kul mehmet · 15 Ocak 2021

Saatler Okuduğum Anda Duruyordu Yerinde, Dünya Duruyordu Ben Yürüyordum

Gönlümün dehlizlerinde gönül kapımı hızlı hızlı çalarken açtım kapısını ben benim, içinde dün de ben saklı olan merhaba nerede kaldın derken, başım önce bakışlarım bu gibi soğuk, kapıldım dünyanın rüzgârına diyememenin efkârıyla kenara çekiliyorum ve yazıyorum. Usanmış ben, mazinin içinde sessiz kalmaktan usanmış ben, oysa ben sessiz kalsın diye değil bazı gerçekler acı verir görmesin duymasın diye kapısını kapattım, bilmiyor. Okumak için okula adım attığımda, ders okuma öğrenmek için yardımcı olmayan öğretmenlerin ailemin hırçın bakışlarından soğuyarak, kitaplara çizgi romanlara saldım bu ben kendimi, oysa onlar bilmiyorlardı. Bir çarpım tablosunu öğrenemediğim için öğretmenden yediğim dayaklarla daha da yaklaştım öykülere çizgi romanlara... Öğrettiklerini sanırken beni kaybediyorlardı, kitaplar vardı dünyamda ben fazlasıyla okuyordum, sordukları sorular okuduğum yerden hiç çıkmıyordu nedense!

Saatler okuduğum anda duruyordu, dünya duruyordu ben yürüyordum. İşte böyle bendim, kendimi yendim, yargılamaları yenemedim lakin okumaya devam ettim okulu değil, kitapları... Onlar yorulmadan öğretmeye çalışırken ben onlarla olmaktan yorulmuş, kaçmakla kendime ayrı bir dünya kurmuştum. Onlar bilemezdi bu dünyayı, üstün körü ezberletmeyle öğrenme sürecini unutarak birden öğrenmeyi isteyince, bilmezlerdi, aklımdaki jeton kutusu dört köşeydi, yuvarlak jetonu almıyordu, onlar zorladıkça bir yerden patlak veriyordu ve sonunda paramparça oldu ben uzaklara gittim, okumadım... Şimdi ki bu günümdeki şevki fark etselerdi, o gün ki okuma aşkımla yaklaşırsanız profesör olurum her halde, işte dün deki ben sana bunları anlatmamak anlatırken acı çekmemen için kapını açmadım.

Sen görkemli bir dünya beklerken aradan geçen kırk yıl sonra yazmakla vardım bu nedenle sen gör istemedim, süreç zorluysa sıkıntılıydı görmeni istemedim. Şimdi ısrarlı çalışından ziyade yazmanın şevki ile açtım gör dedim sen seni yazarken okurken... Bunca yıl seni sessiz bırakmam sessizliğime se olan yazmayı fark ettiğim yazdığımdan dolayı sana kapıyı açtım. Oysa sana onlarca mektup yazdım yollayamadım. Okul günlerinde her bir sözcük anlamsızdı öğretmeye değil dayatmaya çalıştıklarından dolayı, oysa kelimeler sözler nazikti kırılğan seslerle kırıldıklarını öğretenler görmezken aynı benim okuma aşkımla, dayatmalı öğrenmeye karşı olduğum, nazik anlatımla anlatmayarak kaybettikleri için olsa gerek öğretilmediler, sonradan öğrendim lakin sonradan görmüş gibi hiç olmadım.

Gözlerimde hikâye roman okuma aşkı, dayatmalarla dayakla geçen okul yıllarım ve sancılarım şimdi son buldu hala devam eden okuma ve yazma aşkımla buluşunca. Gökyüzünde boşlukların içinde kaybolurken kitaplarımla sözcüklerle kelime ve hecelerle doldurdum çok mutluyum. İşte nazarımda okul yıllarım sancılı geçti, hikâyeler okumaya ağırda olsa bir iş buldum o çocukluk yaşlarımda çalışmaya

yöneldim, çalıştıkça daha çok kitap aldım okudum okudukça mutlu oldum.

Ağlamak anladım ki gülmekle arkadaştı, biri gelir kalır gider diğeri gelirdi, olsun ben böylede mutluydum. Şimdi anladım ki o okuma aşkıma hayatıma yayılan bir açılan kapıydı hala açık duran, onlarca dost kalemle buluşturan bir kapı... Hiç tanımadığın beni, şimdi sana da tanıtıyorum. İçimdeki boşlukları yazarak dost kalemlerle doldururken sen kapıyı çalmasan da açacaktım, tanıştıracaktım.

İlkokuldaki güzel seven arkadaşlarım hepsi bir köşeye dağıldı, o gülümsemeleri hala gönlümde sınımsız duruyor. Daha sonrasında o kadar çırpınmam rağmen sadece bir öğretmenimle buluşabildim, beni anlayan insan Bekir İlyasoğlu hocamla tanıştım, ellerinden doyasıya öptüm. Yazdıklarımı okuyunca sevinmişti, okumam için üzerime bir baba şefkatiyle yaklaşmış belki de başarmıştı çabasıyla... Bunu mektup olarak yazmam gerekirdi sana ta yıllar öncesinde tamamlayamadım sana güzel olanları biriktirmeden göndermek istemedim ey ben, şimdi geldin sana itiraf ettim ve sende gördün. Orta okulda çalışkan arkadaşım o zamanlarda kendini dağın zirvesinde görürken şimdi bende hala öğrenme aşkını görse utanırdı belki de, nasip kısmet bu günlerdeymiş ... Neyse artık baş başayız ey ben gel karşılıklı çaylarımızı yudumlayayım sana şiirlerimi ve eserlerimin sen kokan sayfalarını açayım.

Mehmet Aluç